

[Statsministeren.]

sted i Grækenland, er, som udenrigsminister Gustav Rasmussen udtalte i dette høje ting den 2. juni d. å., genstand for forskellig opfattelse. Omtrent samtidig med forespørgslen fra 4 af tingets medlemmer modtog udenrigsministeriet fra den græske chargé d'affaires en note, hvori den danske regering anmodes om at gøre rigsdagen bekendt med en resolution, som enstemmigt er vedtaget af det græske parlament den 5. november i år — en resolution, hvori det hedder:

„Det græske parlament har konstateret, at væbnede bander systematisk gør sig skyldige i den forbrydelse at udrydde den helleniske race (folkedrab) ved at iværksætte massebortførelser af børn og af gidsler, og at disse bortførelser af gidsler finder sted ved væbnet og brutal magtanvendelse overfor enker og forældreløse børn, hvis beskyttere er blevet myrdet af de nævnte banditter. Parlamentet har derfor besluttet: at rette en formelig protest til hele den civiliserede verden og navnlig til de frie nationers parlamenter, samt at appellere til De Forenede Nationer med anmodning om deres hjælp i denne tragedie, som er uden fortillælde i Grækenland, og at bede denne organisation om uopholdeligt at træffe praktiske og effektive foranstaltninger såvel til hjemførelse af ofrene som for at bringe denne uhorste tragedie til ophør.“

Såvidt beslutningen i det græske parlament.

Forholdene i Grækenland har — som den ærede ordfører nævnte det — været drøftet under debatten om Grækenland i De Forenede Nationers 3. plenarforsamlings 1. udvalg. Under behandlingen udtalte den danske repræsentant, det ærede medlem af dette høje ting hr. Alsing Andersen, den 5. november med regeringens bemyndigelse, at delegationen ønskede at give sin tilslutning til de bemærkninger, som den belgiske delegerede havde fremsat i kommissionens møde den 29. oktober. Disse bemærkninger gik ud på, at den belgiske delegation ikke ønsker at blande sig i Grækenlands indre forhold, og at den forstår den græske regerings vanskeligheder og dennes ret til at handle med strenghed overfor oprørerne. Ikke desto mindre ville den belgiske delegation erklære, at den offentlige mening i Belgien er blevet forurologet ved det store antal henrettelser, som har fundet sted i Grækenland, og delegationen måtte være af den opfattelse, at en lempelig og liberal politik

ikke alene ville være tegn på styrke, men også ville øve en beroligende indflydelse.

Ved at give sin tilslutning hertil har den danske delegation ved den lejlighed, den har haft til at ytre sig for De Forenede Nationers forum, søgt at gøre sin indflydelse gældende for at påvirke den græske regering til at udvise mildhed.

Mogens Fog: Jeg takker den højtærede statsminister for redegørelsen, men jeg kan ikke sige, at jeg gennem den er blevet overbevist om, at den danske regering har udtømt alle muligheder for at gøre sin indflydelse gældende. Det er ikke betryggende — men jeg indrømmer, det er vanskeligt at finde anden udvej —, at netop en hr. Wichfeld skal overbringe en dansk note af den ordlyd, som blev oplæst, når hr. Wichfeld for sit vedkommende har erklæret, at han nærer nøjagtig de samme synspunkter med hensyn til de mennesker, der bliver dømt, som den understatssekretær, han havde det held at træffe, og ligesom denne betragter dem som forbrydere og oprørere, der i virkeligheden har mistet enhver ret til normal rettergang. Det måtte være muligt for regeringen at fremsætte en note i så utvetydige vendinger, at selv vor gesandts noget, skal vi sige, uldne holdning ikke formåede at svække dens ordlyd.

Den højtærede statsminister nævnte en udtalelse fra det græske parlament i anledning af de såkaldte børnebortførelser. Jeg skal ikke komme nærmere ind på disse, men det foreligger dog dokumenteret også i memoranda fra Markos-regeringen, at de børn, der føres bort, føres bort fra krigshægede og udsatte egne og føres til nabolande, hvor de nyder asylret og kommer under de bedst mulige forhold, hvad besøgende, såvidt jeg erindrer også medlemmer af det engelske parlament, har haft lejlighed til at overtale sig om. De forhold, hvorunder de lever der, er langt bedre end dem, de kunne vente i den del af Grækenland, hvor krigen bølger frem og tilbage.

Men rent bortset fra sagens realitet må man erklære sig noget usikker overfor en hvilken som helst udtalelse af et parlament, der er valgt på den måde som det nuværende græske parlament. Man behøver ikke her at søge til kommunistiske kilder, men kan blot lytte til, hvad statsminister Sophoulis før valget udtalte med hensyn til det valg, hvoraf parlamentet fremgik, at et sådant valg ikke var muligt efter omstændighederne, men at det var nødvendigt af internationale grunde, og dermed hentydede han na-